

Bechtel Helga Linda**A lassúposta**

Ősszel építkezés kezdődött a város szívében. A nagy telket bekerítették, naphosszat dolgoztak a markolók, alig tartottak szünetet, hiszen fontos épület épült itt, a posta.

Még csak három napja folyt a munka, amikor a telek közepén előbukkant egy alagút. Le is álltak a gépek, az építésvezető idegesen telefonálgatott, amíg a munkások a járatot fotózták a mobiljukkal. Hamarosan jött a városi elintéző bizottság, élén a fő-fő elintéző ügyintézővel, hogy megtudják, mi történhetett, és persze azért, hogy elintézzék az elintéznivalót.

– Ez itt egy pince? Vagy eltört egy vezeték? Talán valamiféle történelmi lelet? Netalán egy barlang? – találgatta szakállát simogatva a fő-fő elintéző ügyintéző, a bizottság tagjai pedig bólogatva tanácsalankodtak, közben telefonáltak a szakértőknek, és szelfiztek a gödör mellől.

Megérkeztek a borászok, a vízművesek, a régész és a geológus. Mindannyian megvizsgálták a gödröt, és megállapították, hogy nem pince, nem tört el vezeték, nem régészeti lelőhely, és nem barlang, viszont a gödör veszélyes, ezért kellő távolságból körbekerítették szalaggal.

A régész, aki a múzeum igazgatója is volt egyben, éppen gyerekeknek tartott foglalkozást a múzeumban, amikor elhívták az építkezésre. Nem akarta otthagyni őket, hát együtt sétáltak át megnézni, mit ástak ki a markolók. Szigorúan a szalag mögül nézték a járatot.

– Mi ez? – kérdezték a gyerekek.

– Vízmosás – mondta a geológus szűkszavúan, és már írta is a jegyzőkönyvet.

– Vízmosás? – kérdezték csalódottan a gyerekek, mert azt remélték, valami érdekes felfedezésnek lehetnek tanúi.

– Dehogy vízmosás! – súgta nekik a múzeumigazgató. – Ez egy régi lassúposta járat. De ez maradjon köztünk! – tette hozzá még halkabban, és intett, hogy menjenek vissza a múzeumba.

– Hol tartottunk, kérem? – kapkodta a fejét fő-fő elintéző ügyintéző.

– Nem pince, nem tört el vezeték, nem régészeti lelőhely, és nem barlang – ismételték el a városi elintéző bizottság tagjai.

– De kérem, akkor mégis mi ez? – kérdezte a fő-fő elintéző ügyintéző.

– Vízmosás! – kiáltották kórusban a gyerekek, és már alig várták, hogy az igazgató elmondja, mi az a lassúposta.

Amikor visszaértek a múzeumba, az igazgató leültette őket, és mesélni kezdett.

Réges-régen, amikor még nem éltek emberek errefelé, és erdő borította a tájat, sokkal nagyobb volt itt a nyüzsgés. Mindenféle apró és óriás népek éltek az erdő mélyén anélkül, hogy rejtőzködniük kellett volna, nem zavarta őket senki.

Ha a domboldalról a lősz buba üzenetet akart küldeni egy ártéri bubának, akkor pici, hegyes körmeivel belekanyarította azt egy tölgyfa levélbe, és kitette az erdei csapás közepére. Talán már másnap ráragadt egy szarvas patájára, lejjebb, a vízmosásban pedig lehullott róla. Egy sziklára tapadt, a patak napokig nyaldosta az oldalát, mire a levél leázott róla, és a sodrás levitte egészen a dombok lábáig. Ott aztán fennakadt a hordalékban. Hetek is elteltek, mire a bújócskázó lidércek éles kis szemükkel ráleltek, egy nagy kavicsra kötözték, és visszahajították a vízbe. Talán már aznap éjszaka rálelt egy harcsa, és a folyó közepéig görgette az üzenetet. Ott a levél lecsúszott a kavicsról, ám ha épp egy arra járó óriás lába tovább sodorta, akár már másnap partot ért. Ha így is történt, még jönnie kellett egy ártéri bubának, aki a zsákjába tette, este pedig becsúsztotta a szomszédja odújának ajtaja alatt.

Így mentek az üzenetek. Aki látta, továbbadta, sodorta, görgette, úsztatta, reptette, és egyszer csak célba ért. Hogy mikor? Senki se tudta, de valamikor biztosan. Ilyen volt a lassúposta.

Aztán emberek költöztek a vidékre, megritkultak az erdők, lett helyettük szántó, szőlő, gyümölcsös. Házak, utcák, falvak, városok épültek, és utak szabdalták fel a tájat. Az itt lakó lények az aprótól az óriásig először elkerülték az embereket, elrejtőztek az erdőben, az éjszaka sötétjében vagy a föld mélyén. Ekkor ásták a járatokat a város alatt, pár száz évig itt vitték az üzeneteket. Ám évszázadok alatt megszokták az embereket és a nyüzsgést, mint a feketeregők vagy a verebek, beköltöztek a falvakba és a városokba is. Most már nem csak lösz és ártéri bubák vannak, hanem szőlőhegyi, városi, sőt belvárosi bubák is. És ma sem tesz mást egy szőlőhegyi buba, ha üzenetet akar küldeni, mint sok száz évvel ezelőtt a dombon lakó lösz buba, kiteszi a levelet egy szurdik közepére. Ha mázlija van, Sanyi bácsi a szüret után arra robog hazafelé, a kismotor hátsó kereke felkapja a levelet, és a sárvédőre repíti. Talán kitart a fuvar a benzinkútig, csak ott hullik le az útra, és másnap éjszaka egy kamion az árokpartra sodorja. A róka, amely éjszakánként a várost járja, egy hajnalon a lakótelep felől hazafelé poroszkálva észreveszi az üzenetet, orrával finoman bökö rajta egyet, és a levél az árokba hullik. Pár nap múlva az éjszakai vihartól felduzzad a víz az árokban, és az üzenetet a csatornába mossa. Ott előbb-utóbb megtalálja egy csatorna buba, és a megfelelő pillanatban kidugja a levelet egy csatornafedél nyílásán. Már csak az kell, hogy az üzenet rátapadjon egy gyerek talpára, aki épp a zeneiskola felé tart, és ha a lépcső alján, a sárfogó rácson toporog egy párat, akkor kézbesítette is a küldeményt. Hajnal előtt, amikor kihaltak az utcák, a belvárosi buba pizsamában kísétál a sárfogóhoz, és bekukucskál.

– Nocsak, levelem jött az unokatestvéremtől! – mondja örvendezve. – A múlt hónapban adta fel. Milyen hamar ideért! Lássuk csak, azt írja: „Elkészült a galagonya sajt.”

– Hamar? – hűledezett az egyik fiú, pötyögött párat a telefonján, és a mellette ülő lány mobilja már csipogott is. – Na, ez a hamar!

– Mindjárt megyünk haza – olvasta fel a lány nevetve az üzenetet.

– Ez valóban gyors volt – mondta mosolyogva az igazgató.

– Szerintem az csak egy közönséges gödör volt – mondta egy másik fiú egykedvűen. – Ez meg csak egy mese.

– Meglehet – válaszolta az igazgató, és széttárta a karjait.

– Hogy élhetnének itt mindenféle lények? Én biztos észrevenném, ha így lenne – rázta a fejét hitetlenkedve egy lány.

– Talán már láttad őket – hagyta rá az igazgató. – Csak nem tudtad, mit látsz.

– A zeneiskola lépcsőjénél nincs is sárfogó rács. – Mutatta a másik lány a telefonján az iskola fotóját.

– Való igaz – bólogatott elismerően az igazgató. – Ez aztán a gyors netes nyomozás!

– Tök mindegy! A lényeg, hogy manapság ki várna heteket egy üzenetre? – szólt egy nagyobb fiú.

– De hát, csak akkor tudod meg, hogy feladták, amikor megkapod. – válaszolt halkán egy lány, és elpirult.

– Így van, nem előbb – örült az okos válasznak az igazgató.

– Itt van anyu – zárta le a beszélgetést a telefonját nézve egy kisfiú.

Sorra csippantak a telefonok, a szülők a múzeum előtt várták a gyerekeket.

– Rendben. Nézzetek körül, ne maradjon itt semmi! A cetliket se hagyjátok itt, azon van a feladat a következő alkalomra!

– Mikor is jövünk legközelebb? – kérdezte egy fiú az ajtóból visszalépve.

– Négy hét múlva – válaszolta az igazgató.

Amikor a gyerekek elmentek, összepakolta a termet, a székeket a helyükre tolta, a könyveket visszatette a polcra. Az egyik alatt talált egy cetlit, mosolyogva dugta a kabátja zsebébe, aztán fogta a rollerjét, felvette a hátizsákját, és amerre járt, lekapcsolgatta a lámpákat. A kapun kiérve nagyot szippantott a friss, esti levegőből, és bezárta a múzeumot. Már nem látott autót a parkolóban. Leguggolt, és a kis papírlapot a sárfogóra tette.

– Tomi, Május utca 35. – suttogta a rács felé, aztán felegyenesedett, és nézte, ahogy az utcai lámpák sorra villantak fel a hosszú út mellett. Örült, hogy épp elkapta a pillanatot.

– Én már láttam rókát a lakótelepen – mondta valaki bátortalanul a háta mögött.

Az igazgató csodálkozva fordult a vékonyka hang irányába. Az egyik kislány állt a kapu mellett, és a sárfogóra tett cetlit bámulta. Az apukája épp akkor kanyarodott be a parkolóba.

– Akkor tartsd nyitva a szemedet! – mondta az igazgató mosolyogva.

Megvárta, amíg a kislány beszállt a kocsiba, aztán rollerre pattant, és elindult haza. Amikor az autó fényei eltűntek az épület mögött, megzörrent a sárfogó a lépcső alján, a kis papírlap megbillent, majd eltűnt a rácsok között.

ILLYÉS GYULA
MEGYEI KÖNYVTÁR